

Karol Moravčík

Predstupujme s dôverou pred trón milosti

Bol som na prednáške jedného priateľa, ktorý sa okrem iného venuje filozofii. Rozprával nám o cirkvi po II. vatikánskom koncile a dnešnom svete, ktorý, ako vravia filozofii, nachádza sa „na konci moderny“. V krátkosti sa dá povedať, že problém našej doby označil ako tápanie medzi svetom, kde panovali autorita a normy, a svetom, kde sa uctieva voľnosť a vlastné záujmy. Videl som nedávno starší slovenský film, v ktorom otec, gazda, zmlátil dospelého syna na dvore bičom, lebo ho nechcel poslúchnuť a oženiť sa s dievčaťom, ktoré mu vybral. Syn sa neoženil, ale trest od otca strpel. To bol svet noriem, nepísaných verených predstáv o tom, čo je správne. Kto z nás by sa chcel do toho sveta vrátiť? Náš stále viditeľnejší problém však je, že nevieme žiť ani vo svete, ktorý sme si „na konci moderny“ vytvorili: svet, ktorý verí len na vlastnú slobodu a záujmy.

V dnešnom čítaní z Listu Hebrejom sa hovorí o Ježišovi, že spája nielen ľudí navzájom, ale najmä ľudí s Bohom. List to vznešene vyjadruje: „Ježiš prenikol nebesia“. Zároveň je Ježiš v 4. kap. tohto listu označený za veľkňaza (veľkého, hlavného kňaza), ktorý prenikol tie nebesia tak, že cíti s našimi slabosťami. Pekné vyjadrenie: „(spolu)cíti s našimi slabosťami...“ List Hebrejom sa viackrát vo svojom texte vracia k téme kňazstva, keď vysvetľuje, že Kristus je jediný skutočný kňaz, ktorý neprináša obety iných – krv zvierat, ale obetu seba samého – vlastnú krv (Hebr 9,12).

Pohanský i židovský svet poznal kňazov. Kňazi boli často učenci, u pohanov temer čarodejníci, ale pred verejnosťou boli najmä vykonávateľmi rituálu, zväčša krvavého. Prinášali obety zvierat (niekde aj ľudí); ktosi ich raz ironicky nazval: rituálni mäsiari. V pozadí toho „mäsiarstva“ bola však skúsenosť ľudskej biedy a hriechu, ktorá si pred Bohom žiada nejakú nápravu – očistenie. Zdalo sa, že to môže urobiť tá obeta, ktorú v mene ľudí prinášal kňaz. Povedali sme si, že v starom svete vládla viera v normy a vo svätý poriadok. V novom svete vládne viera v slobodu a máme nesvätý chaos. Nie je to len náš problém „na konci moderny“, ale problém, ktorý tu bol vždy prítomný. Ak vieru v normu symbolizuje právnik a vieru v slobodu azda umelec, tak kňaz symbolizuje zmierenie, spojenie zdanlivo nespojitelného – svätého Boha a hriešnych ľudí, túžby po poriadku a túžby po slobode. Aké obety a aký kňaz to však dokáže prepojiť?, pýta sa List Hebrejom. Odpovedá si, že to nie je kňaz, ktorý vchádza k oltáru s krvou capov a býkov, ale so svojou vlastnou. Nie je to kňaz, ktorý koná podľa zákona, ale podľa milosti (Božej lásky).

Preto tento starokresťanský list vyzýva ísť s dôverou k trónu (moci) milosti (lásky), aby sme sami našli milosť (lásku). Ísť s dôverou k trónu milosti znamená veriť, že Kristus je jediný a pravý kňaz, jediná a pravá obeta. Ako sa dá zistiť, že to funguje? Nedá sa to inak, ako pokusom žiť to, čo kardinál Martini nazval základom celého duchovného života: Božie slovo vzbudí vieru a viera splodí lásku.

Kto má však túto vieru hlásať a lásku žiť? Prví kresťania spoznali, že staré kňazstvo je zrušené a že nik za nás už nemá prinášať obety, lebo Kristus učinil všetky obety zbytočnými. Našou úlohou tak už nie je prinášať obety, ale „s dôverou ísť pred trón lásky, aby sme našli lásku“ (Hebr 4,16). Predsa časom prišlo k takému vývoju v cirkvi, že opätovne sme začali niektorých z nás vnímať ako tých, čo môžu „robiť sväté obrady“. Protestanti proti tomu neskôr protestovali a kňazov začali brať najmä ako kazateľov, hlásateľov Božieho slova. Zdalo by sa, že katolícki kresťania zostali pri chápaní kňaza ako toho, čo „robí sväté obrady“. V skutočnosti je to inak. Katolíci i protestanti veria, majú veriť, že máme len jedného kňaza – Krista a že my všetci sme jeho učeníci, nasledovníci v jeho kňazskej úlohe. To nasledovanie sa má diať aj cez hlásanie Slova, ale nielen. Má sa diať aj cez žitie lásky. Na to potrebujeme my ľudia iných, s ktorými tvoríme spoločenstvo, a podľa katolíckeho chápania je kňaz viac ako kazateľ, je spojovateľom, otcom i matkou spoločenstva. V dnešnom evanjeliu Ježiš jasne hovorí, že ide o úlohu služobníka spoločenstva, nie vládcu spoločenstva (Mk 10,43-45). Táto úloha zaiste neprináleží len tým, ktorých dnes nazývame kňazmi. Ak je Kristus jediný a pravý kňaz a my sme jeho nasledovníci, je to úloha nás všetkých. Preto katolícka cirkev rozlišuje tzv. krstné a tzv. služobné kňazstvo. Z krstu máme všetci podiel na Kristovej úlohe posväcovať život, nie ho ničieť. Z osobitnej sviatosti kňazstva majú niektorí túto úlohu medzi nami aj zvlášť napomáhať službou pre dobro celého spoločenstva.

Priateľ tú prednášku o dnešnom svete, ktorý sa hľadá, ako ďalej, ukončil tým, že normu nemôže nahradiť sloboda bez poriadku, ale príbeh. Tak vravia niektorí filozofi a myslia tým príbeh, ktorý umožňuje pokračovanie života, vzťahov, spolupráce, rodiny a pod. Kresťania tým príbehom myslia Ježišov príbeh obetujúcej sa lásky a svojom vierou v neho myslia svoj vstup, svoj pokus vždy znova vstúpiť do tohto príbehu a do tejto lásky

Október – ružencový mesiac

*Milosrdný je, spravodlivý
a zľutováva sa náš Boh.
Náš Boh je strážcom prostého:
slabý som bol a pomohol mi.
Vráť sa mi, duša, a svoj
odpočinok,
Pán s tebou dobre naloží.
Zachránil si mi dušu od smrti,
oči od slz a nohy od pádu.
Pred Tebou, Pane, budem chodiť
v širokom kraji života.
Vo svojej viere hovoril som:
priveľmi pokorili ma!
A volával som veľmi sklúčený:
človek je luhár, všetci dookola!
Čím sa Ti teraz, Pane, odmením
za všetko,
čo mám dobré od Teba?
Vynesiem kalich spasenia
a budem chváliť meno Pánovo.
A všetky sľuby Jemu dané splním
pred zrakom Jeho ľudu.*

*Veľmi je vzácna
v očiach Pánových
smrť Jeho pobožného.
Ach, Hospodine,
Tvojím sluhom som,
som synom služobníčky Tvojej.
Ty si mi uvoľnil putá.
Obet' vďaka Ti prinášam
a večne budem
chváliť Tvoje meno.
A všetky sľuby Tebe dané splním
pred zrakom Tvojho ľudu,
v nádviariach domu Pánovho,
i v tvojom strede,
mesto Jeruzalem.
Buď pochválený Pán!*

Moje miesto

Dnes sa verejne priznávam. Môj arcibiskup mi pravdepodobne číta myšlienky! Prečo? Robí rozhodnutia, ktoré som v duchu odmietol ešte skôr, než ich on stihol vysloviť. Neraz som premýšľal a sníval o miestach, kde chcem pôsobiť ako kňaz. Samozrejme, pri týchto úvahách vznikol aj zoznam lokalít, kam ma to vôbec neťahalo. Neuveríte, no môj ordinár vybral vždy tie mestá, aspoň doposiaľ, ktoré boli v tom druhom zozname. Napríklad, keď som cestoval ako bohoslovec do Michaloviec, prechádzali sme cez obec Trhovište. V ten deň bolo pochmúrne počasie, pršalo a popri hlavnej ceste práve prechádzal pohrebný sprievod. Stále to mám živo v pamäti. V tej chvíli som si povedal: „Tu isto nie!“ Bum! Prvé miesto Trhovište. O Ľubiši som veľa nepočul. Ani som nevedel, kde sa tá obec vlastne nachádza. V mojich predstavách to bolo veľmi ďaleko:

„Nie!“ Samozrejme, aj tam som dostal dekrét. A Humenné? Som chlapec z dediny. Vidina toho, že mám bývať niekde v bloku, budíť sa na zvuk výťahu, ma úplne odradzovala. Po jedenástich rokoch kňazstva však môžem s pokorou i s radosťou povedať: Moje miesto bolo tam, kde som šiel v poslušnosti.

„Ježiš, daj nám miesta po tvojej pravici a ľavici,“ počúvame Jakobovu a Jánovu prosbu. Takticky a najmä tajne prichádzajú za Ježišom, aby si pripravili dobré miesta. Áno, Ježiš rozprával o utrpení, ale aj o víťazstve. Preto si už na ceste do Jeruzalema chcel zaistiť dobré funkcie v jeho kráľovstve. Ježišova odpoveď je im nejasná. V jeho slovách však cítiť súcit a to, že nepochopili, o čo ide. Zároveň počúvame pozvanie, ktoré ich má ešte viac posilniť v túžbe po jeho „víťaznom kalichu“. Aj keď predbehli ostatných učeníkov, ktorí sa v hneve a možno aj so žiarlivosťou dozvedajú, čo sa poza ich chrbát dohadovalo, šancu na dobré miesto dáva Ježiš všetkým rovnako. Ich predstavu však opraví, že hore sa nejde cez moc, ale cez silu a veľkosť služby. Keď čítam toto evanjelium, často uvažujem, ako má kresťan - či už laik, alebo kňaz - spoznať svoje miesto. Dnes, keď sa nám už odmla prizvukuje, aby sme zápasili o čo najlepšie videnú či platenú pozíciu, aby sme šli za svojimi snami. Na um mi prichádzajú slová, ktoré som neraz počul v seminári: „Hľadajte najprv Božie kráľovstvo, ostatné sa vám pridá!“ Je ťažké tomu uveriť, najmä ak nás ktosi predbehne či nám nedopraje. Pekne tento fakt vystihol autor článku *Co nás dnes môže naučiť blahoslavený John Henry Newman*: „Newman pochopil, že pocity - aj tie náboženské, duchovné pocity - prichádzajú a odchádzajú a nemali by byť základom nášho života. Vedel, že verejná mienka je vrtkavá. A vedel, že nasledovať svoje sny a túžby môže byť nebezpečné, lebo sa môžu zakladať na sebeckých cieľoch, ktoré sa protivia túžbe konať to, čo sa páči Bohu.“ Ani my kresťania nie sme uchránení od snívania svojich snov o svojom mieste v tomto svete, len nezabúdajme, že sme tu nato, aby sme plnili Boží „sen“!

Hľadajte najprv Božie kráľovstvo, ostatné sa vám pridá.

Josef Kozák

V stredu 21. októbra bude celodenná farská poklona Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej.

V noci z 24. Na 25. Októbra sa mení čas. O 03:00 letného času sa posúvajú hodiny na 02:00 stredo európskeho času.

V dnešnú nedeľu je po druhej sv. omši stretnutie s rodičmi prvoprijímacích detí.

Žiadame odberateľov „Posla“ aby predplatné na rok 2016 zaplatili u p. Jozefa Lopoša alebo p. Štefana Uhlára v sakristii podľa možnosti čo najskôr! Predplatné je 7,50 €

Sväté omše v 29. týždni Cezročného obdobia - (B)

19.X. pondelok

17:00 *Nebude*

20.X. utorok

17:00 *Za ě Alojza*

21.X. streda

17:00 *Jozefa Ćambála (30 dní)*

22.X. štvrtok

17:00 *Jána Stojkovića, syna Petra a Jarku*

23.X. piatok

17:00 *Za ě Fridricha a Vilmu Stojkovićových a rodićov*

24.X. sobota

08:00 *Za ě Jozefa Fabiankovića a svatku Máriu*

Upratovanie kostola ć.d. 203-228

25.X. 30. NedeĻa Cezročného obdobia

08:00 *Jána a Ernestínu Urlandových a dcěru (50.věr. smrti)*

Lektori: Vráblová M., Macáková E.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Pešková Ľ., Radakovićová J.

14:00 *Posvätný rućenec a litánie*

Liturgický kalendár

19.X. pondelok **Sv. Ján de Brébeuf a Izák Jogues, kňazi a spol., mućeníci - ĽSp**

20.X. utorok **Sv. Vendelín, pustovník**

21.X. streda **Sv. Hilarion, opát**

22.X. štvrtok **Sv. Ján Pavol II., pápeĻ - Sp**

23.X. piatok **Sv. Ján Kapistránsky, kňaz - ĽSp**

24.X. sobota **Sv. Anton Mária Claret, biskup - Sp**

X. Prežitky alebo pomätenie jazykov

Téma z Písma

Vtedy sa Pán obrátil a pozrel sa na Petra a Peter sa rozpamätal na Pánovo slovo, ako mu povedal: „Skôr ako dnes kohút zaspieva, tri razy ma zaprieš.“ Vyšiel von a horko sa rozplakal.

(Lk 22, 61-62)

Tu zostúpil Pán, aby videl mesto a vežu, ktoré stavali ľudia, a povedal: „Hľa, sú jedným národom, všetci majú jeden jazyk; toto je začiatok ich činov a veru neodstúpia od ničoho z toho, čo si zaumienili urobiť. Poďme, zostúpme a pomäťme tam ich jazyk, aby nik nerozumel reči druhého!“

(Gn 11, 5-7)

A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovou zmyšľania, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôľa, čo je dobré, milé a dokonalé.

(Rim 12, 2)

Ale všetko skúmajte a čo je dobré, toho sa držte!
Chráňte sa zla v akejkoľvek podobe!

(1 Sol 5, 21-22)

Variácia

Prednedávnom bol v našom kraji na dovolenke černošský študent z rovníkovej Afriky. Pri rozlúčke na letisku sa ho jeden z prítomných opýtal, ako by charakterizoval občanov našej krajiny po svojich dvojmesačných skúsenostiach. Študent s odpoveďou chvíľu otáľal, ale nakoniec odpovedal. Tlmočník, ktorý až dovtedy plynule prekladal, zrazu zaváhal. A ako sa neskôr priznal, neprišlo mu hneď na myseľ jedno slovo. Študent totiž povedal, že občania našej krajiny sú ľudia, ktorí sa nikdy a za nič nehanbia. A práve to slovo „hanba“ robilo prekladateľovi ťažkosť. Poznal ho, ale pre malú frekvenciu jeho používania bolo zasunuté kdesi v jeho pamäťovom archíve.

Pri tejto príležitosti som si spomenul na istého člena komunistickej strany. Keď som mu - bolo to ešte v dobe vlády jeho ideológie - vysvetľoval, že treba rešpektovať u každého človeka i jeho svedomie, namietol mi, že slovo „svedomie“ je prežitkom minulosti, patrí do výzbroje náboženských tmárov a obmedzuje človeka v budovaní lepšej spoločnosti. Viac ako svoje svedomie musia vraj ľudia rešpektovať potreby revolučných mäs.

Súčasná spoločnosť osvedčené morálne hodnoty buď zrelativizovala, alebo zo slovníkov i srdc ľudí vylúčila. Vystačíme si vraj bez nich.

„Pozrite sa, ani hanba, ani svedomie nie sú potrebné a ide to celkom dobre i bez nich...“ počúvam od tých, ktorí sa už okov svedomia a hanby zbavili. Nepochybujem, že to ide, ale vždy si ticho a v duchu položím otázku: Kam?

Ak sa pojmy nevyradili alebo nezosmiešnili, je tu veľká snaha dať im iný obsah:

z pýchy sa stalo zdravé sebavedomie,

z nestriednosti vyššia životná úroveň,
z krádeže ruka voľného trhu,
z neúcty ku tradícii víťazstvo zdravého rozumu,
z materstva bez manželstva moderná forma existencie,
z chrapúnstva sloboda prejavu,
z lenivosti životný štýl,
z lakomstva zákon ekonomiky,
zo zanedbanej výchovy tvorba vlastného názoru,
z hnevu zdravá reakcia nad hlúposťou druhých,
zo závidi boj o spravodlivosť.

Časy sa menia. Komunizmus bol nahradený konzumizmom. Ten prvý nepotreboval svedomie, druhý nepotrebuje ani hanbu.

Ak sa nad oboma pojmami zamyslíme, zistíme, že k sebe bytostne a neoddeliteľne patria. Ak sa v človeku umŕtvi svedomie, nemá sa vlastne za čo hanbiť. A ak sa mu poprie Boh, nemá sa ani pred kým hanbiť.

Prosby

Práve som si uvedomil, že obe slová - svedomie i hanba - som už niekde počul.

- *Prosím Ťa, Bože, aby som rozumel čoraz lepšie aj ich obsahu.*

Práve som si uvedomil, že som sa už dlho-predlho nehanbil.

- *Prosím, aby si mi dal poznať, či to bolo neznalosťou zlého, alebo malou vierou v teba.*

Cítim občas, že mi začal byť blízky slovník tohto sveta.

- *Prosím Ťa o to, aby som sa nestal staviteľom Babylonskej veže.*

Max Kašparů „Zápisník potulného kazateľa“

Smrť, mlčanie, nádej

Veľkonočné trojdnie nám ponúka niekoľko hlbokých tajomstiev na reflexiu a uvažovanie. Na Veľký piatok sa náš pohľad upína na Ježiša a jeho utrpenie. Biela sobota je dňom „smrti Boha“, dňom, ktorý je vyjadrením životnej skúsenosti mnohých ľudí dnešných čias: zdá sa, že Boh je „nepřítomný“, akoby ho hrob navždy ukryl a pohltil. A on neprotestuje, nevyriekne ani slovo, takže človek vôbec nepocítiť potrebu mu odporovať či protirečiť - môže naňho jednoducho zabudnúť! Tajomstvo tohto dňa nám však chce pripomenúť niečo mimoriadne dôležité: k Božiemu zjaveniu nepatrí len Božie slovo, ale aj jeho mlčanie - Božie mlčanie. Len ak sme schopní zachytiť Božie ticho, môžeme dúfať, že budeme počuť i jeho slovo. Len v tichu sme pripravení načúvať slovu, aj slovu Boha. A potom do tohto hlbokého posvätného ticha zaznie najúžasnejšia a najdôležitejšia správa, akú kedy človek počul: Niet ho tu, žije! Premohol smrť a prináša nádej všetkým ľuďom! Nádej na nový život a večné šťastie.

Ivan Šulík „Láskavo a milosrdne“

5. prikázanie *Nezabiješ* (Ex20, 13)

Telo človeka

Piaty príkaz hovorí v prvom rade o telesnej stránke človeka - nezabiješ! Zabiť nemožno priamo ducha a dušu. Človeka možno zabiť len tak, že ho zničíme telesne, a tým mu zničíme ľudský život. A tak piaty príkaz sa týka života človeka z hľadiska ľudského tela - jeho ohrozenia, poškodzovania, poraňovania, mrzačenia, až po zničenie smrťou. Týka sa to nášho vlastného tela i telesného života iných ľudí. Nad otázkou tela človeka sa preto hodno hlbšie zamyslieť. Čím je telo človeka?

Pohľady na ľudské telo boli v rozličných dobách rozličné. V antike pokladali telo skôr za „väzenie“ ducha a duše. Ale na druhej strane antickí sochári objavovali jeho krásu. V stredoveku chápali ľudské telo skôr z hľadiska biblického o stvorení človeka z hlíny či z prachu zeme. Táto „hlína“, ľudské telo, zázrakom drží niekoľko rokov pohromade, kým ho neopustí duch, keď sa telo znova premení na „hlínu“ a na prach zeme. Ale stredoveký človek - kresťan vedel aj o Ježišom vzkriesení s premeneným telom. No telo spolutvorí v našom živote osobu človeka.

Ježiš hovoril aj o všeobecnom vzkriesení z mŕtvych: „Kto verí vo mňa, neumrie naveky!“ (porov. Jn 11, 26). Sv. Pavol písal, že tak ako Kristus vstal z mŕtvych, vstaneme aj my (pozri 1 Kor 15, 12). A veriaci človek sa modlí Krédo a v ňom vyznáva aj „verím vo vzkriesenie tela“.

Dnes si ľudia telo pestujú, využíva to reklama, telo je vykrmované i podrobované diétam. Dnes je oslavované vypestované telo športovca či kráľovnej krásy, telo pevné a odolné.

No ľudské telo je podrobené i slabosti a chorobám, trpí na rakovinu, zomiera na embóliu či zápal pľúc a sto iných chorôb. Telo nie je teda také pevné a odolné, ako ho mnohí oslavujú. Telo je aj krehké a zraniteľné. Útok teroristov ho vie nečakane roztrhať na kusy v jedinej sekunde. Telo je teda aj slabé a bezmocné. A telo aj starne. Nemá samo zo seba moc držať pohromade svoje zložité orgány a ich činnosť, ktorá sa v jednej chvíli zastavuje a nakoniec sa telo rozpadá a končí na cintorínoch. Táto chvíľa však môže nastať kedykoľvek.

Ponome sa však hlbšie: Čím je ľudské telo, ktoré spolutvorí zázračnú bytosť Človeka.

Moje telo je moje cez jeho tajomný vzťah, vzťah ku mne, ako živej osobe, k môjmu vedomému „ja“, s ktorým je zjednotené. Moje telo je spojené do jednoty so mnou natoľko, že v niektorých prípadoch hovorím priamo „o mne“, keď mám na mysli svoje telo - hovorím „ja sa umývam“, „ja sa hýbem“, „ja hľadím, ja počúvam“. Toto znamená v týchto prípadoch moje telo a jeho orgány. Moje telo nie je teda telo, ktoré popisujú fyziológovia alebo zobrazujú anatómovia. Telo, o ktorom sa hovorí v anatómii či fyziológii, je jednoducho „telo“, popisovaná vec tohto sveta. Je to telo, ktoré pozorujú vedci. No tí nezachytávajú moje vnímanie môjho tela ako „môjho“, keď ja hovorím o „mojej ruke, nohe, oku či tvári“. Moje telo je podstatne „moje“. Pre tú istú príčinu moje telo nie je pre mňa len nejakým nástrojom či prístrojom ako kladivo či mikroskop.

Nástroj či prístroj je predĺžením môjho tela. Ak by som však svoje telo pokladal za nástroj, akého tela by bolo moje telo predĺžením? Moje telo je zjednotené s mojim vedomím, so mnou ako osobou, ktorou som. Preto ani nehovorím, že „mám“ telo. Nástroj môžem použiť a odložiť, svoje telo nie. Moje telo stelesňuje mňa samého. Nemôžem ho od seba izolovať. Moje telo stelesňuje moju osobu a moje vedomie a moja osoba je ním stelesnená. Cez toto stelesnenie môjho vedomia a mojej osoby som prítomný vo svete a som prítomný aj v spoločenstve iných ľudí, s ktorými sa stretám.

Tak jestvujem spoločne vo svete a jestvujeme ako spoločenstvá rozličných stupňov a vzťahov. Z toho sa vyvodzuje celá antropológia a sociológia, naša láska i naša spolupatričnosť.

Človek je vedomá bytosť, ktorá má svoj vnútorný život myslenia a cítenia, ale ktorá umiestňuje seba samu cez svoje telo do sveta mimo seba. Byť človekom znamená byť vo svojom vnútri, ale byť aj vo svete. Ako človek si dokonca uvedomujem sám seba tým, že som vo svete, že som svojím telom doma vo svete. To je o človeku základná pravda i naša základná skúsenosť. Som to „ja“, ktorý je stále aj vo svojom vnútri aj vo svete. Preto môžem povedať „ja počúvam zvuky“, „ja vidím veci“. Toto moje „ja“ je aj prameňom mojej činnosti, na základe čoho ja som učiteľ, inžinier, spravodlivý, dobrý alebo zlý. Nikde v našom svete sa nenachádza nijaké ľudské vedomie, izolované samo osebe. Ak je niekde „ja“, čiže človek, existuje v tele ako „bytie vo svete“.

Ak je však človek osoba, vedomé bytie vo svete, v tomto „byťi vo svete“ má podstatnú úlohu a poslanie práve telo človeka. Moje telo nie je vo svete preto také prítomné, ako je množstvo iných telies. Moje telo je ľudské telo. Moje telo je moje preto, lebo je zjednotené s tým, čím som „ja“ so svojím vedomím a svedomím, vôľou a pamäťou. Moje ruky nepatria svetu, ktorý môže byť meraný a vážený, moje oči nepatria k viditeľnému svetu ako ďalekohľad, a moja pokožka s jej citlivosťou nepatrí k horúcemu či studenému vo svete. Moje telo nie je vec medzi inými vecami. Je moje, ale celkom odlišným spôsobom ako môj dom, moje knihy, či moje okuliare. Moje telo je moje a ako moje je preniknuté mnou, podlieha môjmu vedomiu. Moje telo som ja sám, a nie to, čo mi nejako patrí a čo nejako vlastním. Nielen moje vedomie, ale aj moje telo som ja sám. To ale znamená, že za svoje telo, tak ako za celý svoj život som aj zodpovedný. So svojím telom nemôžem robiť, čo sa mi zachce. A to, čo platí o mne, platí o každom z nás, o každom človekovi.

Moje telo je mojim prechodom a prostriedkom k môjmu svetu, prístupom môjho vedomia a mojej mysle k svetu, dotykom môjho poznania sveta. Cez svoje telo si osvojujem svet poznáním i fyzicky, moje telo ma spája s vecami tohto sveta i s ostatnými ľuďmi ako osobami. Rukami uchopujem veci sveta, nohami kráčam po svete, očami vnímam farby sveta, sluchom vnímam jeho zvuky. Moje telo patrí mne, súčasne ma však spája s vecami tohto sveta. Keď sa moje telo rozpadne, rozpadne a zanikne pre mňa aj tento svet a pretrhne sa moje spojenie s ním.

Moje telo je teda moje a je posvätné, ako je posvätná osoba, ktorou som ja sám. Moje telo, to som ja. To všetko znamená, že o svoje telo sa mám a musím starať. Veď moje telo je súčasťou môjho života, je môj život, ktorý mi bol darovaný - som duch v tele, som vtelený duch. Žijem vo vnútornej podstatnej jednote ducha a tela - môjho ducha a môjho tela. To je môj život. A o ten sa mám a musím starať - o udržovanie a zdravie tela, o svoje duševné - psychické zdravie i o moje zdravie duchovné. Som za seba zodpovedný.

Čo znamená táto starosť a zodpovednosť za seba a za svoje telo? Predovšetkým je to čosi pozitívne - žiť zdravým životom. O tom máme dnes dostatok zdravotníckych, medicínskych a hygienických informácií: o strave, vzduchu, o zdravom pohybe a iných veciach. Inú stránku starosti o zdravie možno označiť slovom: neškodiť si. Ani prehnanou prácou a preťažovaním, ani nadmerným jedlom a pitím, ani vyhľadávaním stresov, ani fajčením a drogami.

Celkove sa dá povedať: nesmiem si ubližovať. To, pravda, neznamená, že by som nemal myslieť na nič iné, len na svoje zdravie. Prehnaná starosť v týchto veciach vedie aj k hypochondrii, a to je choroba. Platí ešte jedna závažná vec: Čo mám vo veci tela rešpektovať sám voči sebe, to mám v podstate rešpektovať aj voči iným ľuďom.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku